

AZ ÉRTESTŐ

Megjelenik havonta egyszer.

Előfizetési ára egész évre 12 kor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Arad, Damjanich-utca 12. szám.

Felölös szerkesztő:
WIGDER SAMU.

Kiadja:
az Értesítő lapvállalat Arad.

Társzerkesztő:
SARKADI E. BANDI.

Veszélyben a létérdekünk!

A nagy „nem törődömség“, „nem bánomság“ végre gyümölesét látja abban a Damokles kardjában, mely az országos egyöntetű erkölcs rendezés képében most van készülöben, hogy elszakadjon a hajsza, s lecsapjon arra az 500 üzlettulajdonosra, kik a nem-törődömségbe burkolózva, csak akkor kezdenek majd levegő után kapkodni, mikor a nyakuk el lesz vágva.

T. Szaktársak! Értsenek meg végre bennünket:

„Minden egyes hatóság utasítást kapott felül-ről, hogy új szabályrendeletet dolgozzon ki és léptessen életbe a saját területén!“

Új szabályrendelt! Tudják mit jelent ez? Azt, hogy minden hatóság saját belátása szerint jól vagy rosszul, ujonnan átdolgozza a bordély-rendszert és próbaképen életbe lépteti.

Hogy milyen jó lesz ez, azt a már néhány helyen behozott új szabályrendeletre feljajduló mulató-tulajdonosok bizonyítják legjobban!!

De hát mi mindezt régen mondogatjuk Önöknek, de Önök bele vannak fásulva a nem-törődömségbe, nem bánják a saját létérdeküket, ha mindjárt tönkre is megy holnap, holnapután az összes üzlettulajdonos, csak majd akkor eszmélnek fel, mikor már nem lehet segíteni.

Mikor még az É. M. T. O. Ö. E. fenn állt, próbáltuk az összes éjjeli mulatótulajdonost összehozni zászlónk alá, nem sikerült, alig a fele tartotta érdekesnek beiratkozni. Voltak, akik azt hitték, hogy ezzel nem saját maguknak, hanem csakis nekünk tesznek jót!

Voltak, kik nevetve azzal utasították vissza az egyesülésre szóló felhívást, hogy arra nekik nincs szükségük.

Mikor eljött az az idő, hogy az egyesületet a rossz májuak szétdúlták, akkor elváltunk lapunkkal, hogy legalább ez uton sikerüljön az összetartást biztosítani, ez részben sikerült is, mert egy az, hogy mindenki könnyebben ad ki évente 12 koronát mint 36 koronát azért, hogy érezze magát valahová tartozónak.

MÁRVÁNY ASZTALNÁL . . .

Írta: Szücs Ágoston.

Márvány asztalán a kávéháznak
Könyökölve nézek az utcára,
Amott sétál egy lány — rögtön megismerem
. . . szines ruhájába . . .

Az éjjeli élet leánya ez, aki
Büszkén lépeget az utján a járdának,
Nem illik a napfény csak a villanyvilág
. . . a fakó arcának . . .

Ha egy ismeróst lát — fölcsillan a szeme
Örül a szive is, mosolyog is rája . . .
Oda menne hozzá — beszélne is vele,
de az megse látja . . .

Szomoruan indul hazafelé,
Be csukja magát a kicsi szobájába;
Mégáll az ágy előtt — sóhajt egy nagyot és
. . . sirva borul rája . . .

Az első korona

Írta: Idakras.

A zongoramester.

Tizenyolc éves volt, midőn először pénzért zongorázott. Elpirul, mikor a leány a kezébe adta a koronát, zavarában azt se tudta melyik zsebébe tegye a pénzt, hát csak úgy a markába szoritotta és az egyik ujjával birizgálva a billentyűt fejezte be a nótát.

Izzadó homlokát megtörölve, szégyenkezve nézett a szalonba: nem-e látták vajjon, hogy ő, az elkényeztetett úri gyerek másnak talán, épen egy senkinek pénzért: koronaért zongorázott.

Aztán szépen eltette a koronát s tovább játszott más vendégnek „egy hatosért“.

A leány.

Mikor először a szalonba került, zavartan nézett körül a helyiségbe, zene, dal, láрма, vig kacagás: mind ez idegen

De ismételjük, hogy ez csak részben sikerült, mert sok — nagyon sok van olyan, ki nem akar sehová tartozni, nem akarszemmiről semmit se tudni, egy ilyen alak a többi közül az alábbi megjegyzéssel küldte a saját létérdekét támogató „Értesítőnk” vissza:

„Nincs szükségem, mert én nem tudok írni, nem vagyok rászorulva

Pikó Mihály
Tabaid.”

Hát most tessék ilyen üzlettulajdonost meggyőzni arról, amiért kinlódunk, dolgozunk, hogy édes mindnyájunk létérdeke biztosítva legyen!

Tisztelet a kivételnek! Vannak hál' Istennek az 500 mulató tulajdonosok között, kik velünk éreznek s átlátják a lap létjogosultságát, mely az egyedüli kapcsolás az országos összetartásra, az egyedüli eszköz, mely hivatva van létérdekeinket megvédeni.

Tehát az új szabályrendelet, ha még nincs mindenütt életbe léptetve, úgy most van kidolgozás alatt, ne hogy azt gondolja valaki, hogy mi légből kapott dolgokkal jövünk elő: Tessék nézzen mindenki utána a saját hatóságánál s meg fog győződni annak valódiságáról.

Előre is mondhatjuk, hogy az újabb rendelet mindenhol rosszabb lesz, mint a most érvényben levő, mert annak dacára, hogy azt csak próbaképpen fogják behozni, s aztán később, amely hatóság új szabályrendelete legjobban be vált, arra a mintára lesz

volt eddig neki, bátortalanul foglalt helvet egy sarokba s csak úgy lopva nézett néha körül. Tanult, figyelt, melyik lány mit csinál, hogy beszél, mikép táncol;

Eddig még nem szólította meg senki, most egy vendég szól hozzá, leül melléje, a lány hirtelen a vele született könnyüvérségénél fogva feltalálja magát, el kezd vele diskurálni, már nem bátortalan, már kacag, dévajkodik. Egyszerre eltűnnek mind a ketten.

Később, mikor előkerül a lány, nevetve nyjtja át a tulajdonosnak az „első koronát” s aztán kacagva elvegyül a társaságba, hogy megfogja a másodikat.

A gazdasszony.

Kérdeműlt leány valamikor évtizeddel ezelőtt keresett sokat, de megöregedett, mivel ügyes volt, felcsapott gazdasszonynak, cigaretta, sütemény és pár korona fizetésre.

— Este szolidan öltözve be jön a szalonba, hol fel szolgál vig arccal, fogy a cigaretta meg a sütemény, egyszer kimegy a szalonból, elő kotorja zsebéből a pénzt, számol, számol: az arca kiderül s magába motyogja: „meg van az első korona!”

A portás.

Nagy testalkatu ember, szolid, ki megpróbálja ezt a kenyeret is. Este ott áll a vasrácsnál, ereszti ki és be a ven-

csinálva az egyöntetű erkölcsrendezés és lesz fogatatosítva az egész országban!

De ne csüggedjenek el t. Szaktársak! mi ép úgy mint az előtt, úgy most sem fogjuk cserben hagyni a velünk érző és gondolkodókat, ezért:

Ezennel felhívjuk az összes éjjeli mulató tulajdonosokat, hogy egy országos tiltakozó nagy gyűlés megtartására, melyet Budapesten Aréna-ut 106. sz. „A Kéménysepnőhöz” címzett vendéglőben fogunk június havában megtartani. Adják meg hozzájárulásukat azzal, hogy mennél tömegesebben jelentkezzenek a gyűlésen való részvételre. Ebbeli szándékukat haladéktalanul jelentsék be felelős szerkesztőnknek: Wigder Samu urnál Arad, Damjanits-utca 12. szám alá, hogy a gyűlés megtartására idejében engedélyt szerezhessünk.

Erről-arról.

E lapok ápr. 1-én megjelent számában felkeltette figyelmemet egy idézett rövid hír, melyből megtudtam, hogy Natter Ödönt, mint leánykereskedőt, letartóztatták. Véletlenül ismerem, mert kávéházamban megfordult, mikor még borbély volt (és nem pincér), akkor még ép, egészséges ember, ma pedig egy rosszul kezelt lábtörés következtében sánta nyomorék. A ker. pénztár már nem segélyezte, mikor levették róla a gipszkötést, a „Baleset biztosító” kinullázta, holott egy kis tőkével, mely ily hosszú betegség és tartós nyomorék után megilleti, mint szorgalmas, 26—28 éves fiatallem-

dégeket s a borraivaló kapupénzt a szerint, amint több vagy kevesebb, nagyobb vagy kisebb jó éjszakával köszöni meg.

Egyszerre előveszi a pénzt s olvassa: „No van már egy korona.”

A Tulajdonos.

Előbbeni foglalkozása nem is sejtette mostani üzletének mineműségét és így fogalma sem volt róla, csak úgy véletlenül cseppent bele: azt mondták, hogy jó biztos üzlet, hát megvette.

Este beül a kasszába, a forgalom megindul, egy lány be jön, kezébe adja a pénzt, s miközben elteszi, magában gondolja: „No! Itt az első korona”.

A Vendég.

Fiatall 16-ik éves gimnázista, az apjától kapott egy koronát, hogy ezt vagy azt vegyen rajta, de már ő is férfinak érzi magát, hát gondol egyet, be oson egy mulatóba s zavartan, hebegve kér egy kisasszonyt, s mikor meglátja a lányt, elpirulva előre a kezébe csusztatja a lánynak az „első koronát”, s csak azután megy be a szobába.

ber egzisztenciát alapíthatott volna magának. De mert szegény, elhagyatott volt, kinullázták. Bezzeg, ha egy nagyságos ur tollal megkarcolta volna kezét, mikor váltót irt alá, kapott volna 16—20 korona napidíjat a „Balesetbiztosító“-tól arra az időre, amíg ezen közérdekű tevékenységében gátolva van. Hogy züllött ennyire, azt nem tudom, mert már körülbelül egy éve nem láttam, nem akarom menteni, sőt elítélem tettét, csak azért hoztam fel, e száraz tényeket, hogy igazolják állításomat, miszerint a sokszor emlegetett „*társadalom*“ gyártja a *leánykereskedőket*.

*

Egy magát uriembernek nevező valaki meglátja a munkából hazatérő csinos munkásleányt, utána sompolyog, megszólítja, de nem kap választ, vagy esetleg egy jó pofont. De ez a hivatásos aszfaltbetyárt nem zsenirozza, sőt annál jobban izgatja. Most már csak azért is!

Utána sompolyog lakásáig, beszél szüleivel, ezek ki-dobják, mert felismerték a madárkájukra lecsapni készülő héját. Most elmegy a házmesternéhez. Szegény tisztességes asszony, akit a kezébe nyomott 10 koronás arany elszédít, pláne mikor a „*méltóságos ur*“ aranyhegyeket ígér neki, ha érdekében befolyásolja a leányt, rááll a dologra. Addig beszél szülei háta megett a leálynak, festi neki a gondtalan, fényüzteli jövőt, míg a leány bedől és beleegyezik egy találkába.

Igy gyártja a *társadalom a heritőket!*

*

A leány elbukott! Mikor a csábító elérte célját, új játékszer után néz, a bérelt kis puha fészekből kiüzi a madarat, aki nem mehet többé vissza a „*társadalom*“ tagjai közé, mert meg van „*bélyegezve*“, bukásának következményei is mutatkoznak, tehát *szükségből* kézzől-kézre jár és végül az utcára kerül *hényérhereset* céljából, de igazolvány nélkül.

Igy gyártja a „*társadalom*“ a *titkos prostituáltakat*.

*

Egy razzia alkalmával egy zugszállodában elcsipik a leányt, a rendőrorvos megvizsgálja, bekerül a kórházba, gyógyítják, 30 napra lecsukják titkos kéjelgésért, azután, mivel máshova való illetőségű, hazatoloncoltatják, ahol senkit sem ismer, mivel ott sohasem járt. Pénz nélkül, hajléktalanul, tanácstalanul áll az utcán, mikor mentő eszméje támad: *a nyilvános ház!*

Igy gyártja a „*társadalom*“ a *bordélyházi kéjnöket*.

*

És mi ebből a tanulság? Hogy sem Rockefeller 50 milliós adománya a leánykereskedés megakadályozására, sem pedig a sok törvény, miniszteri és városi szabályrendelet a titkos prostitúciót meg nem szünteti, a leánykereskedést ki nem küszöbölni, amíg szigorú törvényt nem hoznak a csábító megbüntetéséről.

Az ilyen lelkiismeretlen *micsodákat* (nem akarok erősebb kifejezést használni), jól el kell sózni, amint külföldön számos országban megteszik a bírák akár a törvény világos rendelkezése alapján, akár pedig belemagyarázás által és akkor aztán ezek a „*társadalom oszlopai*“ a börtönben elmél-

kedhetnek majd arról, vajjon helyesen jártak-e el, mikor az utcán nem fogadták a mulató-tulajdonos köszönését és vajjon elfogadja-e majd a mulató-tulajdonos a *híszabadult rab* köszönését?

*

De mindaddig, amíg törvényhozási intézkedés történik, *életkérdés* reánk nézve, odahatni, hogy a hatóságok legalább a *megelevő* szabályokat tartsák be a titkos prostitúció megfékezésére, mely ma már úgy dühög a vidéken, hogy a legtöbb éjjeli mulató fennállását veszélyezteti, köztük az enyémet is és én e tárgyban már el is jártam. Hogy *eredménnyel?* azt még nem tudom!

És kik terjesztik és segítik elő a titkos prostitúciót? Azok az *italmérési jog-tulajdonosok*, kik leghevesebben agítanak az ellen, hogy mi italmérési jogot kapjunk.

Pedig könnyen visszafelé sül el fegyverük, ha mi állunk lábra a fiatal kaszirnő, pincérleány és buffet-hölgy tartása ellen, mert ez a zitalmérési törvénybe ütközik.

Szaktársak! Járjunk el, kiki a maga hatóságánál, hogy e közegészségellenes szennykonkurrenciától megszabaduljunk. Ne féljete a bosszútól, melylyel benneteket fenyegetnek, hanem követeljétek jogaitokat és gondolatok a közmondásra: *Szemérmes kódisnak felhópiák az állat!*
Segesvár.

Szirmai Andor.

Válasz

Szirmai Andor ur b. cikkére.

Amennyiben az igen t. szaktárs ur legutóbb megjelent b. cikkével kapcsolatosan az én szerény személyemet is megemlíteni volt szives, bár röviden is, reflektálni akarok az abban foglaltakra.

Az én „Egyről-másról“ című cikkemben írott dolgokat én csak úgy nagyjából körvonalaztam és határozottsággal nem állítottam semmit sem, amennyiben én a hivatalos iratokat nem láttam, tehát pontosan nem is tudom, hogy mi címen szüni meg az egyesületünk, ellenben én csak proponáltam, hogy ne hagyjuk ennyiben a dolgot és álljunk ismét össze és bármilyen cím alatt is állítsuk ismét lábra az egyesületünket. Ez volna az egész cikknek a tulajdonképpeni veleje. Hogy azonban visszatérjek az igen t. kolléga ur legutóbbi cikkére, ismételtén ki kell jelentenem, hogy én részemről nem törődöm avval, ha mindjárt azt a címet is fel kell venni az egyesületnek, hogy „bordélyház tulajdonosok egyesülete“, mert az én szerény nézetem most is csak az, hogy ne a cím ellen tiltakozunk, hagyjuk mi ezt a címet, mert nem az a lényeges, hogy az egyesületnek mi a címe, hanem az a fő, hogy az egyesület ismét létezzen, ami pedig azt illeti, hogy a „bordélyház tulajdonos“ cím a nép előtt lealázó volna, azt ne bolygassuk, mert ha szorosán vesszük, hogy mit mond a nép mirőlünk, akkor arra a tapasztalatra fogunk jutni, hogy mi a nép előtt csak mindig „kuplerosok“ voltunk és leszünk ezentúl is. De én most nem akarok a t. kollega urral nagyobb polemiába bocsájtkozni, hanem röviden fogom jelen válaszomat kifejezés-

hez juttatni, hivatkozva azon részvétlenségre, melyet felhívásom eredményezett, t. i. még 5 tag sem jelentkezett egy „Ankét” megtartására, én tehát részemről befejezettek jelentem ki mindennemű próbálkozásomat, mert nézetem szerint ujság-cikkekkal nem lehet egy ily nagy fontosságú kérdést elintézni, hanem csakis személyes megbeszélések és eszmecserék alapján, erre pedig mint látjuk, nincsenek vállalkozók.

Fogadja igen t. kollega ur szívélyes üdvözetemet és kívánok Önnek több szerencsét agitációjához, mint nekem volt.

Győr, 1913. április hó 4.

Strompf Sándor.

„Egyről-másról”.

Strompf Sándor ur felhívására én sem jelentkeztem, még pedig azért, mert attól tartottam, hogy Ő lesz az első „Ki vagyok, mi vagyok” — és „elhallgatott.” — Z. mes. egyesülete megalakult, — így tett a É. M. T. O. E. első alakuló közgyűlésén is, — és meddig tartott, — a „ki vagyok, mi vagyok”? azt itt bővebben nem kell fejtegetnem.

Különben Strompf Sándor ur nem bordélyos, hanem tőlünk külön álló magánember. Menjünk beljebb. Mikor mi Pesten utoljára megjelentünk, névleg, ha jól emlékszem, Wigder, Almer, Simonisz, Weisz, Piszárovics urak én én. Akkor mi azt hangoztattuk, együtt kell maradnunk, szét válni nem fogunk, hanem igenis össze jövünk. — Én vagyok vagy voltam a legfiatalabb (39 éves), tehát nem illemből és Wiegder barátommal szemben tettem azt, hogy „Talpra magyart!” kiáltottam volna, mikor a többi urak már megöregedtek, házuk is van, pénzük is van és szegény bérlők a nagy teher mellett még az ily összejövetelel törjék a fejüket. Én kibírom, de hányan bírják és nem akarják. Itt a baj, kérem én elbirtam kísérni Wigder barátomat Szatmárra is, és ott mondogattuk Takács kollegának: „Igy van ez barátocskám és nem máskép.”

Eble.

A Zongora mesterek.

Minden zongoramester, ki lapunk előfizetői sorába lép, s azt egy évre 12 koronáért megrendeli, a következő előnyökben részesül:

1. Kap előfizetési igazolványt, a melynek alapján lapunk előfizetői közé igatjuk.
2. Minden külön díj nélkül, tehát teljesen ingyen helyezzük el, mindaddig, ameddig az előfizetési díj le nem jár, annyiszor, ahányszor óhajtja.
3. Kapja az Értesítőt a legbővebb szaktartalommal.
4. Ha véletlenül hibáján kívül oly helyzetbe kerülne, hogy segínyt kíván, készek vagyunk gyűjtés útján neve mellőzésével a kellő pénzsegélyt soron kívül összehozni.

5. Állandóan értesül a megjelent zeneművekről, azok zenei vagy népszerűségének értékéről informáljuk.

6. Egyebekben ugyanazon előnyöket élvezik, mint többi előfizetőink.

Zenemű ujdonságok.*)

Április havában a következő zenemű ujdonságok jelentek meg: Nagy Endre kabaréjának műsorában „Éjszaka” címen Babits Mihály szövegére Lustig Jenő zeneszerzésében egy Ady Endre stílusában megírt első rangú műdal jelent meg.

Varjas Tóni műsorában Eröss Béla nótái címen egy dalfüzet jelent meg 3 dallal és pedig: „Egy krajcáros levélpapír” . . . „Édes anyám hallja-e már?” „Elmegyek utánnad”. Mind a három kitűnő magyar népdal.

Megjelent még végül három pályadij nyertes nóta egy füzetben: 1. Révfy Géza: „Háromszor fütytyentett az aradi vonat”. 2. Révfy Lajos: „Lőkösházi puszta szélen”. 3. Dr. Kárpát: „Nincs én nékem se földöm, se hazám”. Mind a három kitűnő magyar nóta.

*) A fenti zeneműujdonságokat valahol hirdetett zene kiadványt a Zongoramester urak legjutányosabban **KERPEL IZSÓ ZENEMŰKERESKEDÉSÉBEN ARAD**, Andrassy-tér 20. sz. szerezhetik be. Valamint felhívjuk b. figyelmüket zenemű kölcsöntárunkra, ahol a megjelent zenemű ujdonságok azonnal kölcsönbe kaphatók. Ismertetőt ingyen küldünk

HIREK

Szerkesztőnk távozása.

Sajnálattal értesítjük t. Előfizetőinket, hogy lapunk kitűnő társ szerkesztője: Sarkadi E. Bandi ur saját akaratából megváltik lapunktól. Ez alkalomból közöljük, hogy lapunk továbbra is akadálytalanul rendesen fog megjelenni.

A SZERKESZTŐSÉG.

BUCSU. Kedves Olvasóim! Az „Értesítőtől” eredeti művész pályám máshová rendelt, ezért a lap szerkesztését a mai számmal befejeztem.

Kérem tartsanak meg jó emlékezetükben, a mit viszont megtart

SARKADI E. BANDI,
(Idakras) Az „Értesítő” társ szerkesztője.

Mai számunk 12 oldalon a következő tartalommal jelent meg:

„Veszélyben a létérdekiünk“. S. E.-től. „Erről-arról“. Szirmai Andortól Segesvár. „Válasz“. Strompf Sándortól Győr. „Egyről-másról“. Közli: Eble Károly Debrecen. Tárca rovatban: „Márványasztalnál“. Szücs Ágostontól. „Az első korona“. Idakrastól. „A zongoramesterek“. „A hírek“. „Hatóság“. „Adalékok a newyorki rendőrségről“. Bodnár B. Gusztávtól. „A csarnokban“. „Egy barátságos pofon“. Idakrastól. „Tűz van“. W. S.-től. „Neves Pajtás“. Közli: Guszti. „Adomák“. Eble Károly Debrecen. „Bohém kalandok“. Sarkadi E. B.-től. „Nyíltér“. „Szerkesztő üzenetek“. „Hirdetések“.

Az üzletek adásvétele. A t. olvasóink b. tudomására hozzuk, hogy üzletek adás-vételével is foglalkozik kiadóhivatalunk.

Tudjuk, hogy a Budapesten pár hó óta hirdették, de már megszűnt ügynöki szakirodák nem üzlettársaink érdekét, hanem csak saját hasznukat tartották szem előtt, s üzletet többnyire se nem adtak, se nem szereztek, ellenben a költséget kíméletlenül behajtották. De hát nem is adhattak üzletet, mert nem ismerték az országban levő üzleteket.

Ma ez az eset nem állhat be, mert mi a magyarországi üzleteket minden tekintetben ismerjük és így ki van zárva, hogy úgy a vevő, mint eladó, vagy bérlő csatlakozna az általunk létrejött üzletnél.

Hogy mi ezzel úgy az eladónak, mint vevőnek vagy bérlőnek bebizonyítsuk, hogy mily szakképzettséggel eszközöljük ezt, semmi néven nevezendő előleges költséget nem számítunk, sőt el sem fogadunk, csakis a létrejött ügylet után fogadunk el fáradozásunk fejében bizonyos díjat.

És így teljes bizalommal fordulhatnak hozzánk t. olvasóink állandóan, mert minden vevő v. bérlő, illetve eladó v. bérbeadó csakis a neki megfelelő üzletet kapja, illetve az üzletének megfelelő vevőt v. bérlőt kap.

Megjegyezni óhajtjuk, hogy egyesek oly kérelemmel fordultak hozzánk, hogy az üzletet, melyet venni vagy eladni akartak, ingyen közvetítsük. Kijelentjük, hogy ez lehetetlenség, mi megteszünk mindent, hogy a hozzánk forduló hiven kielégítsük, de már megbocsássanak az illetők, hogy mi fáradozásunk fejében a befejezett közvetítés után ne számítsuk fel a tiszteletdíjját, ezt nem kívánhatja senki se.

Ne tessék azt gondolni, hogy mi ezen közvetítéseket a saját hasznunk miatt tesszük, mert dacára, hogy az ország éjjeli mulató tulajdonosainak több mint háromnegyed része előfizetőink sorában van, ez még nem fedezi teljesen a lappal járó rengeteg kiadásokat, tehát valahonnan pótolni kell a pótlándókat.

Figyelem! Felkérjük tisztelt olvasóinkat, hogy az előforduló károsító személyzetről avagy egyéb előforduló eseteket szerkesztőségünkkel okvetlen közölni sziveskedjenek.

Válaszbélyeget kérünk olvasóinktól mindennemű levezetéshez.

Károsító személyzet címtára. A munkaanyag naggyobbodása miatt már nem 2 hanem 5 korona árban levélbélyegben is kaphatók inodánkban Arad, (Damjanich-utca 12. szám.) Olvasóink ha beküldenek címünkre 5 koronát (levélbélyegben is) a minek ellenében megküldjük részükre egy vászonkötésű könyvben az eddig megjelent károsító személyzet címtárát.

Ezen könyvre minden tulajdonosnak szüksége van, mert így állandóan nyilvántarthatja a károsító személyzetet, a későbbiek névsorát utánna írhatja. S ezáltal megvan mentve, hogy a könyvben levők közül valamelyik megkáríthatna.

A tulajdonjog fenntartása és annak biztosításáról szóló kötelezvény nyomtatvány darabját 5 fillérjével, esetleg levélbélyeg ellenében is bármily mennyiségben, kizárólagosan előfizetőinknek irodánkban beszerezhetik.

Károsító személyzet. F. é. április havában a következő károsító személyzet lett nálunk bejelentve:

Radó Julianna, 1894. Temesvár.

Majláth Róza, 1892. Kisujszállás.

Bogya Julianna, 1893. Agárdpuszta.

Pintya Istvánné, 1888. Gyulafehérvár.

Verebes Gizella, 1895. Zsombolya.

Ekhard Mária, Petrozsény. 1899.

Kucyas Antonia, Zágráb 1893.

Veres Etel, Orosháza 1891.

Kitiltott kénők befogadása. Figyelmeztetjük szaktársainkat, hogy ha bárhol és bárkinél egy kitiltott kénőt találnak, azon üzletembertől óvakodjanak, mert nem a leány a rossz, hanem az, aki ilyen nőt üzletében megtűr.

Üzlet visszavétel. Mint nekünk írják: Bruckner Adolf soproni üzletét, — mely bérebe volt adva s ő visszavonultan élt, — újlag vissza vette, s azt most továbbra is ő vezeti.

Ujvidéki vendégszeretet. A múlt hó közepén lenn járt felelős szerkesztőnk Ujvidéken, ahol is oly barátságos vendégszereteten volt része, amiről illőnek tartjuk itt is megemlékezni. Ugyanis, mikor onnan már tovább akart utazni, három jó barátja Dera, Singer és Pilischer üzlettulajdonosok lekisérték Zimonyba, sőt ott, mivel felelős szerkesztőnk halaprikásra vágyott, kimentek a Dunára, s ott a halásztól vettek 3 kiló 60 deka finom halat s azt be vitték egy Dunaparti csárdába, ahol is azt Derra üzlettulajdonos mesésen elkészítette. Pilischer üzlettulajdonos a fát aprózta a tűz alá, s hogy a hal jól uszjon, hozattak 1 hordó barna sört s mikor az egészet jól bepakkolták az esti 9 órai vonattal visszautazott az egész társaság Ujvidékre.

Az első fescke. A vidéken eddig ismeretlen volt az az ujtás, a mely Budapesten is csak nem régen van behozva, hogy t. i. az összes kénők egy helyre (mely Budapesten az Ó-utca 40. szám alatt van) iárnak orvosi vizsgálatra.

Ezt a rendszert hozta most be a hatóság Ujvidéken, ugyanis az üzlettulajdonosok költségére be lett egy ház erre rendezve: és pedig: 1 nagy vizsga terem, 2 váróterem, hogy a megvizsgáltak ne érintkezhessenek a még meg nem vizsgáltakkal, sőt egy felügyelőnőt is kötelesek közköltségen tartani, ki a vizsga-házat rendben tartja.

A bujtogató. Melynek példájául sajnos, én magam szolgáltam. Ugyanis rövid négy hét alatt 12 leányból csak 3 leány maradt meg az üzletben, addig nem is pótoltam a hiányt, míg a bujtogató nyomára nem jöttem, akit is végre — egyik üzleti leány — személyében sikerült felfedeznem s házamból eltávolítanom.

Üzlet átvétel. Hafner Alajos budapesti lakos f. hó 15-én veszi át Aradon a Három veréb-utca 1. szám alatt levő „F e h é r h á z a t”. Midőn ujólag körünkben látjuk, örömmel üdvözljük és sok szerencsét kívánunk az új üzletéhez.

„Hatóság.”

Adalékok a new-yorki rendőrségről.

A sok port felvert és az európai olvasókat is nagyon érdeklő Becker-cset előttem lezajlott fináléja aktuálisá teszik alábbi megfigyeléseimet a newyorki rendőrségről. Ezek a megfigyelések végeredményében odavezetnek, hogy mindenkor szivesebben a mi rosszul fizetett, a közönség támogatását, sajnos, nélkülöző, de kötelességtudó rendőrünkre bizom személyi és vagyonszükségomat, mint az itteni „Cap“-ra.

Leghírhedtebb rákfeneje az itteni rendőrségnek az u. n. „Graft-rendszer”. Honi nyelven szólva, megvesztegethetőség, dacára annak, hogy az itteni rendőr legkisebb havi fizetése 400 korona, pedig ugy a lakás, mint az életviszonyok sokkal kedvezőbbek, mint pl. Budapesten. Mert, amíg a lakás olcsóbb és amellet kényelemmel bír (fürdő, gáz és villany) az ételmezés pedig körülbelül olyan, mint náunk egy nagyobb vidéki gőcpontban, addig a rendőr ruházatán kívül már a fentemlített kezdőfizetést élvezzi.

De hacsak ez lenne a newyorki rendőr jövedelme, akkor gyorsan hátat fordítana az intézménynek. Főjövödelmét az utca sokszor sajnálatraméltó páriái szolgáltatják. Ime egy példa: Ideérkezve, érdeklődtem 7 év óta Amerikában lakó öcsémnél egy volt iskolatársam holléte felől. A címet megkapva, felkerestem a 7. és 8. Ave közötti 25-ik utcában lakó ifjúkori barátomat, aki öcsém bemondása szerint egy nagy lakóház superintendentje, szóval a ház felelős kezelője. No, hát nézzük meg ezt a kezelést! A ház négy emeletes, csupa butorozott szobából áll, melyeket *perditák* bérelnek. Napi bér öt korona, a „renk” (bér) naponta előre fizetendő. A

tisztesség látszatának legalább külsőleg eleget teendő, laknak a házban látszólag szolid foglalkozású emberek is, de ezek kissé tüzetesebb vizsgálat után nem éppen a legmegbízhatóbb elemeknek bizonyulnak. Csengetés. A házfelügyelő kinéz a kapuhoz és átadja a „Cap“-nak a házban lakó és „strich“-re járó leányok napok obolusát, fejenként 1 dollár.

Jaj annak a leánynak, aki ezt nem tenné és mégis az utcára menne, mert azt a szerencsétlen alahot hönnyörtelenül letartóztatná a bosszuálló „Cap”. Ez pedig már az első esetben is három hónapi dologházat jelent, amely megisméltődés esetén 5 évre terjed ki.

Ez a rendőr azonban csak este 8-tól 12 óráig teljesít szolgálatot a „block“-ban. Éjfélkor jön a másik, *ahinek színján kijár fejenként az egy dolláros graft.* Könnyű kiszámítani, hogy így nem csoda, ha a rendőr fizetését teljesen félretehetheti.

A rendőrség főnöke erélyesen hozzáfogott, hogy a newyorki rendőrséget ért világblamage után rendet teremtsen, de ez aligha fog neki sikerülni, mert a rendőrség tisztjei (tisztelet a csekély kivételnek), csak annyiban különböznek alantasaiktól, hogy ilyen kicsi graftokkal nem foglalkoznak. Ami természetes is, mert hiszen az ő igényeik is nagyobbak.

Ma szombat este van, a legforgalmasabb éjszakája a hétnek, de baj van, mert a „Cap” bejelentette, *hogy két leány kivételével (ezeknek a szeretői testületbeliek) senki sem mehet az utcára. Tegnap ugyanis (péntek gyenge nap) a leányok nem adhatták le éjfél után a második dollárt.* Hogy eközben az én kedves (?) földim zsebeiben is minden éjszaka szép pár dollár marad, ez persze egy számtani csoda.

De ez csak egy cseppvizatengerben! Mennyivel többre értékelhető mindezek elmondása után a rendőrségünk működése. A tisztviselők szaktudása, a legénység általános kötelességérzése mind olyan jelenségek, melyeket a mi jó, de indolens közönségünk és csak hosszú idő múlva fog kellően méltányolni, mert sajnos, a mi közönségünk (kevés kivétellel) minden alkalmat felhasznál és minden olyan tettet előmozdit, mely alkalmas a rendőrségen kifogni és ezt a példás intézményt lekicsinyelni.

Sajnos, hogy nálunk éppen az u. n. értelmi osztályhoz tartozó emberek sportszerűen üzik a rendőrség lekicsinyelését. De ha a nagyságos asszony fülbevalója elveszett s azt önagsága barátjánál megtalálták, akkor nem győzi ugyancsak ez az értelmi osztályhoz tartozó uriember nemcsak a rendőrség gyorsaságát, hanem az ügy tapintatos és sima elintézését is egekig magasztalni.

Bodnár B. Gusztáv.

Mi igaz ebből?

Egy bizonyos forrásból értesülünk, hogy Nagyváradon május 1-ére három üzletnek, névszerint: Delehán György, Gleiber József és Gleiber Ignácné éjjeli mulató tulajdonosoknak be kell zárni üzleteiket, mert a főkapitány ur *a mai kor igényeinek* nem tartja elég megfelelőnek a helyiségeket.

A jogot csak az esetben kapják vissza, ha a házat átrenoválják, illetve megerősítik és bizonyos számú leányszobát (Nem tudom mennyit), azonkívül fürdőszobát és angol klosetot építenek hozzá. Nagyon szép dolog a főkapitány urtól, hogy annyira szíven viseli a mi ügyünket.

A Nagyvárad-i üzletek, már tudniillik ez a három, még nem olyan életveszélyes, csak jobban kifejezve, veszedelmes a közönségre, amint azt a főkapitány ur gondolja . . .

Különben e hír még nincs megerősítve — csak azt akarnók tudni, mi igaz ebből?!

CSARNOK.

Tűz van!

Irta: W. S.

— Egy 30—40 éves üzlet embert annyi mindenféle éri, hogy a keserveiből utoljára csak a fontosabb eseteket jegyzi fel emlékei közé.

— Mert hát mindenki azt gondolja, de mesés aranybánya a mi foglalkozásunk, pedig ha úgy látnák, hogy mennyi bajjal és kellemetlenséggel jár ez a foglalkozás, akkor inkább néznék ezt a bosszankodások, mérgeledések tanyájának, mely nem hogy aranyat, de alig rézport terem.

— A sok éjjelezés, a mérgeledés, bosszuságért nagyon gyenge honorálás az üzletmenet okozta haszon, és ha van is köztünk egynéhány, ki valamit szerzett öregségére, az testileg és lelkileg összetörve, idő előtt megöregedve megy nyugalomba.

— Mindig történik valami egy mulatóban, mi nemcsak az ember életét, hanem teljes vagyont is veszélyezteti.

— A sok eset közül csak egyet említek fel, mint kuriósumot

— Ugyanis évekkal ezelőtt történt, hogy egy alkalommal 2 leány jött mulatóba ajánlkozni a felvételre. Természetesen az ilyen önként jelentkezőknél szokásos bőbeszédűséggel előadták, hogy hát ők már voltak üzletben és értenek mindenhez, de közben szolgáltak is, mert — ugymond — megpróbálták hátha jobb lenne, de bizony sok rossz tapasztalatra tettek szert, s így jobbnak látják, ha újra üzletbe mennek.

— Természetesen én előbb tanuk előtt újra kikérdeztem őket, van-e kedvük hozzám jönni, s csak igenlő válaszuk után engedtem kérésüknek s az egyik leányt beirattam, ellenben a másik a kórházba került.

— Eddig simán ment minden, míg egy éjjel nagy riadalom támadt mulatómban, ugyanis az egyik leány-szoba ismeretlen okból kigyuladt; természetesen elfojtottuk a tüzet és elkezdtük találgatni az okát. Sehogyse birtunk rá jönni.

— Dacára, hogy a tüzet elfojtottuk, ugysis csinos kis károm volt, mert összeégett a butor, az ágynemű, sőt a padozat is.

— Már kezdtünk napirendre térni a dolog fölött, de én titokban éjjelről-éjjelre egy embert állítottam fel a folyo-

són, hogy figyeljen és amint észrevesz valamit, rögtön jelentse nekem.

— Egy éjjel rohan hozzám az emberem és mondja, hogy az egyik lány szobájába zárkózott egyedül. Természetesen kirohantunk, s mikor felszólításomra se nyitotta ki az ajtót, azt betörve furcsa meglepetés várt reánk:

— Fojtó füst keringett aszobába s az ágynemű egész szépen lángolt már. A lángok felett pedig ott állt az ujeány s gyönyörködve nézte a tüzet. Mikor rákiáltottam, ijedten rezzen össze és sirva fordult hozzám:

— „Miért oltják el a tüzet, mikor az olyan szépen égett, s most mi elrontjuk a mulatságát“.

— Mi természetesen eloltottuk a tüzet, de közbe az odaérkezett rendőrtiszt már vállatóra fogta a lányt, alig két-három keresztkérdés után a leány bevallotta, hogy ő a tettes, alig hogy ezt kimondta, a körülötte csoportosult 10 leány neki esett és alig birtuk az agyonveréstől megmenteni.

— A rendőrség felvitte a leányt a kapitányságra s ott a főorvos, miután megvizsgálta, kijelentette:

— Perversitás pirománikus, és mint ilyen, felelősségre nem vonható az elkövetett cselekményeiért.

— Ezután a rendőrség a leányt illetőségi helyére toloncoltatta, s nekem, akinek körülbelül 1000 korona kárt okozott, ezzel be kellett érnem, sőt még szólnom sem volt szabad, ne hogy megbüntessenek az előző tüzeset be nem jelentése miatt.

— És még azt mondják, hogy aranybánya az éjjeli mulató?!

Egy barátságos pofon.

Irta: *Idakras.*

A szokott kompánia együtt volt, már letárgyaltunk mindent, már nem volt semmi téma, egyik a másikra bámult, a harmadik azzal mulatott, hogy az égő cigarettjével lukakat égetett egy angol képes ujság lapjai közé. A negyedik a kávéházi felirónővel kacérkodott. Jó magam az aszfalra bámultam, ki a nagy üvegen keresztül, midőn egy hölgy ment el előttem az utcán, kinek majd ketté tört a derekam, olyat köszöntem.

Persze a fiuk szeméből kiszökött az unalom, megrohantak a kérdéseikkel:

— Ismered?

— Ki az?

— Szép tyuk! Hol lakik?

És így tovább, szóval az a bizonyos nyári fene ette mindegyikben a kíváncsit, hogy honnan ismerem a nőcskét. Jelzem, hogy abba az időbe jó magam is rögtön tüzet fogtam, pláne az ily mese nőcskére is, mint az iménti volt.

A sok kérdezősködésnek végre engedtem és elkezdtem mesélni a fiuknak:

— Tudjátok mily kitünő tyukász vagyok, hát a multkor ballagok a gyár utcába, mikor előttem egy házból kisurrant az iménti nő. Persze én utánna, szemügyre veszem, láttom, hogy: „tauglich“ elkezdem a szokásos bevezető szót,

egyszerre se szó, se beszéd, hátra fordul és ad egy gyenge pofont, tudjátok ezzel még jobban imponált nekem, hogy nem közönséges és ezért csak még jobban loholtam utánna, közben ettem magamba a kefét.

Már a végére jártunk a Gyár-utcának, mikor újra neki fogtam:

— „Drága szívem, ne legyen oly nagy amazon maga, nézzen legalább meg, micsoda egy finom blatt vagyok, aki vel nem szabad ily módon eljárni, sokkal okosabban teszi, ha velem tart, itt a fiakker állomás, jöjjön egy kis sétakocsizásra!”

A nőcske hátra néz . . . elkezd kacagni . . . én elvörösödök . . . jobban a szemébe nézek, hát ne egye meg az embert a fene . . . most látom csak, hogy a kis nő egyik volt tyukom, akitől úgy bucsuztam el, mint szent Pál az oláhoktól . . .

— Hát te vagy Böske? Mi a frásznak való volt ez a komédia?

— Azért, hogy tanuld meg hogy viseld magad az utcán!

— Jó, jó! De éppen tőled nem vártam volna ezt!

— De Barátocskám te ezt megérdemelted, mert én haragudtam rád, te tudod miért, s most, hogy mérgemet kitöltöttem, nem haragszom, szervusz! Ezzel kezét nyujtva, a faképnél hagyott. Én meg ott maradtam az utcán, mint egy rakás szerencsétlenség.

— De hát akkor miért köszöntél oly nagyot most neki? — kérdezték a fiuk.

— Látjátok milyen szamarak vagytok, ha én ennek a nőnek most nem köszöntem volna, azt hitte volna, hogy a multkori pofonért én haragszom és akkor ő örült volna, így meg, hogy látta a barátságos üdvözlést, ő pukkad azért, hogy én nem haragszom. Annyit mondok csakis nagy praxissal lehet a szerelmet dirigálni fiaim! Én mondom ezt az öreg mester! Adió!

Bohém kalandok.

Irta: *Sarhadi E. B.*

JAJ A DESZKÁM!

— Abba az időben a Balaton partján kóboroltunk, nem nagy, de jól szervezett társulattal B . . . városkából és felszedtük sátorfánkat, hogy B. K.-re menjünk, az öszszes diszlet, szinpad, zongora, stb.-ből álló podgyászunkat annak rendje-módja szerint kiszállítottuk a vasutra, feladtuk a helyes irányba, s mint a ki legjobban elvégezte a dolgát, nyugodtan beszálltunk vonatainkba.

— B. K.-re érkezésünk után első dolgunk volt, hogy podgyászunkat kiváltstuk. Hát uram fia! A podgyász nincs, a podgyász nem jött meg, sőt a nagy tekintetű magyar államvasut egész kontra irányba el is küldte azt.

— Tessék elképzelni a helyzetünket, azt hiszem, ha akkor a méreg feltudott volna bennem robbanni, menten explodáltam volna, míg így kénytelen-kelletlen hozzá láttunk a gyors cselekvéshez.

— Igen ám! De a szállodás, hová már eleve reklámozva volt az előadás, nem tudott nekünk teremteni deszkát amiből a szinpadot megcsinálhattuk volna. Söröshordó csak

volt, de deszkát hol teremtsünk, mikor egy rongyos fadepó sem volt a városkában.

— Mit tesz ilyenkor Isten? Ad egy mentő gondolatot! Amint töprengve járok a szállodással meg a komikussal a városka utcáján, egyszerre szemembe ötlük egy rozzant ház, amely egy egész jó karban levő deszkakerítéssel volt ellátva. Nem sokat tanakodtam:

— Jöjjenek be velem ide, hátha nyélbe tudunk valamit ütni, szoltam kísérőimhez, s azzal már benyitottam a kis kaput.

— Az udvaron egy öreg parasztfurma asszony ült s valamivel motyogott az ölébe s mikor mi beléptünk, kíváncsi, de értelmetlen szemmel bámult reánk.

— Adjon Isten jó napot nénémasszony! — köszöntem barátságosan neki.

— Fogadj Isten édes fiam! Mi járatban vannak, ha meg nem sértem a kérdéssel magukat?

— Mink nénikém egy nagy kéréssel jöttünk magához, amit csak a különös helyzetünk idézett elő.

— Hát mondják meg, ha segíthetek, megteszem.

— Édes néném ne nevesen ki, se meg ne botránkozson, de mi, tudja, olyan komédiás félek vagyunk és a deszkákat, amin játszani szoktunk, az a fránya vasut máshová elvitte, oszt nekünk meg nagyon muszáj vóna estére játszani, mert azt mondta a főkapitány, ha nem játszunk, megbüntet.

— Hát honnan adjak én maguknak deszkát, édes gyermekeim?

— Bizony néném, ha megtenné nekünk azt a szivességet és a kerítést kölcsön adná, nem vennénk el ingyen a taradságát. Meg aztán vissza is állítanánk a hogy most van, megfizetnénk minden szál deszkáért kölcsönképen naponta két hatost.

— Meg vannak bolondulva? No még ilyent, kerítést elbontani, hogy rajta játszanak, óh uram teremtőm, megöregedtem, de még ilyet se hallottam.

— Már pedig néném, ha maga nem segít rajtunk, nem tudom mi lesz, talán még a deresre is huzat bennünket a szolgabíró, ha nem tudunk játszani, oszt csak azt nem kívánhatia, hogy azt a szép kisasszonyokat is, a kik velünk vannak, a deresre huzzák?

— No de ilyet! No de ilyet! Jaj, jaj, uram teremtőm, mit tegyek?

— Ugyan adja oda, ha kéri, — szólalt fel a szállodás.

— No hát nem bánom, Isten neki, de azt kikötöm, ha eltörik valamelyik, azt nekem mással pótolják, oszt egy baktert meg éjjel-nappal ide rendeljenek, a ki őrzi a házam tájkát.

— Természetes, mindent megkapott az öreg asszony, a mit kért s így még aznap este a szétszedett kerítésen játszottunk, mert függöny, szőnyeg, mi egymás volt a szállodásnak s így diszlet is volt. Hogy az öreg asszonymak még jobb kedve legyen, hát egy ingyen jegyet adtunk. Persze, hogy eljött az anyó, ott ült s figyelt, hogy és mit játszunk.

— Mikor talán a 8-ik szám következett, kijön a szinpadra egyik énekesnőnek s bele kezd az előadásba, elénekli az első szakaszt, a melyet rendesen néhány tánc lejtés szokott követni.

— Bele kezd a táncba, lép előre, lép hátra, lép oldalra, egyszerre a vékony deszka kerítés roppan egyet és nagy recsegéssel eltörik, a művésznő hangos sikolylyal esik le, a közönség izgatottan felugrik helyéről . . . A sokak közt egyszerre valaki hétségbeesetten elkezd kiabálni:

— Jaj a deszkám! . . . Jaj a deszkám! Jaj a deszkám. Vége a drága jó deszkámnak . . .

— Az előbbeni rémületet általános derűtség váltja fel.

mialatt mi kijavítjuk a hibát és folytatjuk az abbamaradt előadást.

A HARISNYÁS.

— Éjjel volt, III-ad osztályu kocsiban alszik az egész társulat, a komikus kényes ember, lehuzza finom lakcipőjét és maga mellé helyezi a pallóra s aztán ő is az igazak álmát alussza.

— Közbe egy állomáson be száll egy valaki, s mikor a legközelebbi állomáson leszáll, magával viszi a komikus cipőit.

— A társulat reggelre megérkezik az új állomáshe-lyére, persze amint a vonat berobog, mindegyik kászálódik le-felé. A komikus is . . . felkel, keresi össze-vissza a cipőjét, persze nem találja . . . végre is csak ki kell szállni, sápadtan a méregtől . . . kék harisnyában, de azért elegánsan felöl-tözve, cilinder a fején, leszáll, s mindég huzódik a művész-nők szoknyája mögé, természetes, az egész társulat csak úgy fuldokol a kacagástól, hát még mikor egy inas gyerek észre veszi s rákezdi:

Cilinderes cipő nélkül
Harisnyába zöldül-kékül . . .

No lett erre olyan nevetés, hogy estére, mikor ki jött a lámpák elé, a közönség elkezdte nevetve kiabálni:

„Cilinderes cipő nélkül,
Harisnyába zöldül-kékül . . .“

— Ugy, hogy a mi szegény komikusunk kénytelen volt bemenni a szinpadról és másnap elutazott tőlünk.

Adomák.

Gerő honv. főhadnagy azelőtt Grünbaum-nak hiv-ták) a század élén menetel, közbe meglát egy libás asszonyt; elkiáltja magát:

- Század állj! — és odaszól:
- Hogy a liba néni?
- 5 korona, tiszt uram.
- Drága, század! indulj!!

Megáradt vizen kompon épen papot vitt át az atyafi, ki csak biztatta, hogy Isten kezébe vagyunk, ha Ő velünk, ki ellenünk. Egyszer csak elsodorta az ár a kompot, mert a kötél elszakadt s fölkiállt a paraszt:

- No tisztelendő uram, mindjárt a menyországba vagyunk!
- Nono, atyafi, de csak gyurja kend.

— Mi különbség van az eső közt és a rendőr közt?
Semmi, az egyik csorog, a másik ácsorog.

Templomba a hivek zsoltárének után le ülnek a pré-dikációhoz, egy ember állva maradt, mert nem volt ülőhelye.

A pap kezdi a beszédet: „Ki az, ki cavedül áll, elha-gyatra a . . .“ tovább nem folytathatta, mert az állva ma-radt civis oda kiállt:

— Én, tisztelötös uram, Bagotv Marci, Nagyárokból jöttem a vásárra.

Tanító: Miért imádkoznak a mindennapi kenyérért, miért nem kérünk egy hétre valót?

Tanuló: Mert megpenészednék.

A bíró kérdi a vádlottól:

- Nős maga?
- Dehogy! Sohasem is leszek!
- Lásza maga olyan okos ember, hát miért lopott?

NEVESS PAJTÁS . . .

Logika.

Egy bácsi: Mondd kis fiam, mért olyan bő a nadrág rajtad?!

Kis fiu: Azért, mert a papának már szűk volt!!

ANGYALFÖLDÖN.

Kis kuncsaft: Néni adjon öt vasért retket.

Kofa: Melyik lábamról?!

A BIRÓ ELŐTT.

Bíró: Hallja Pinkász! — nem szégyeli magát, — már hat év óta él a feleségével és most válni akar?

Pinkász: Igen, de azt a hat évet Vácon töltöttem!

Közli: *Gusztli sz.*

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

247. sz. Előfizető Debrecen. Panasz levelére mi nagyon keveset segíthetünk, sőt a bejelentett két ká-ro-sító személyt sem közölhetjük, mert azok nevei már rég diszlegnek a fekete könyvben, hogy Ön ed-dig nem rendelte meg, azt, mig érzékenyen meg nem károsult, vigasztalódjék, hogy még többen vannak abban a jó hiszemben, a kik csak akkor mennek a szemorvoshoz, mikor már nagyon fáj a szemük, mert miért dobna ki valaki 5 koronát, inkább bevarija, mig saját kárán tanul és először 500 koronát veszít és az-után rendeli meg postafordultával a károsító fekete könyvet.

Arki Mihály Erzsébetfalva. Önnek igaza van, hogy kár papirért, mert a szaklapunk csak annak való, aki azt meg is érti, hogy ön analfabéta, azt mi nem tudhatjuk.

Sz. Á. Nagyvárad. Cikkeit közöljük. Üdvözlet.

Sz. H. Segesvár. Cikke közölve van. Üdvözlet.

E. K. Debrecen. Cikkei és hirdetés közölve van. Üdvözlet.

S. S. Győr. Cikke közölve van. Üdvözöljük.

NYILTTÉR.*

ÓVAKODJANAK!

Szaktársak Pallér Gyulától, lakik Komárom ujjáros, a ki rendes üzletszerűen oktatásba részesíti személyzetét, hogy kol-legáit mily ravasz-sággal csapják be, ha már magam áldozatul estem, nem sajnálok se pénzt, se fáradságot, hogy egy ily kulancs vesszen ki közülünk.

Magyaróvár, 1913. március 21.

Grünvald Adolf.

GOLDFINGER ADOLF

Léva.

Érthetetlen, ha valakinek tiszta a keze, miért mossa szappannal a kezét?! Honnan tudja aztat, hogy a „Zaszkáia“ a debreceni kórházban pihen? Nemde állandó összeköttetésben van vele: Tehát Ön saját maga el is árulja, hogy nem valami tiszta munkát csinált, mert ha tiszta volna, nem kellene, hogy levélben exkuzálja magát.

Hogy feljelentést tesz a lap ellen, annak szívesen elébe állunk!

Legalább lesz alkalmunk bebizonyítani, hogy ön milyen gentry ember?! Legközelebb többet!!

Panaszlevél!

Lippai előfizetőnk a következő panaszlevelet írta nekünk:

— Üzletet kötött Puchlapek Gyulával, Nagyszébenben, és nem elég, hogy az utánvétet nem váltotta ki, hanem a többi személyzetet is csalogatja magához.

Kérdjük, helyes eljárás ez?

E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Helvétzia,
elsőrangu éjjeli üzlet,

Debreczen,
Tizenháromváros-u. 33.

Tul.: **Eble Károlyné.**

Gazdasszonyt

keresek ki 30 éven felül van és már éjjeli mulatóba ily minőségben alkalmazva volt. Ajánlatok

Eble Károlyné Debreczen.

özv. Takács Andrásné Debreczen

Uj szaktársunk tudomására hozza ország éjjeli mul. tulajdonosainak, hogy Eble Károlyné Debreczen, Hadházi utca 9. a. létező üzletét megvette és azt május hó 1-én folytatólág tovább üzembe veszi.

GARAI KÁROLY
RÉZ ÉS VASBUTOR GYÁRA
ARADON
JÓZSEF-FŐHERCEG-ÚT 11.
TELEFON 847.

Van szerencsém a n. é. közönséget tisztelettel értesíteni, hogy

réz- és vasbutorokat

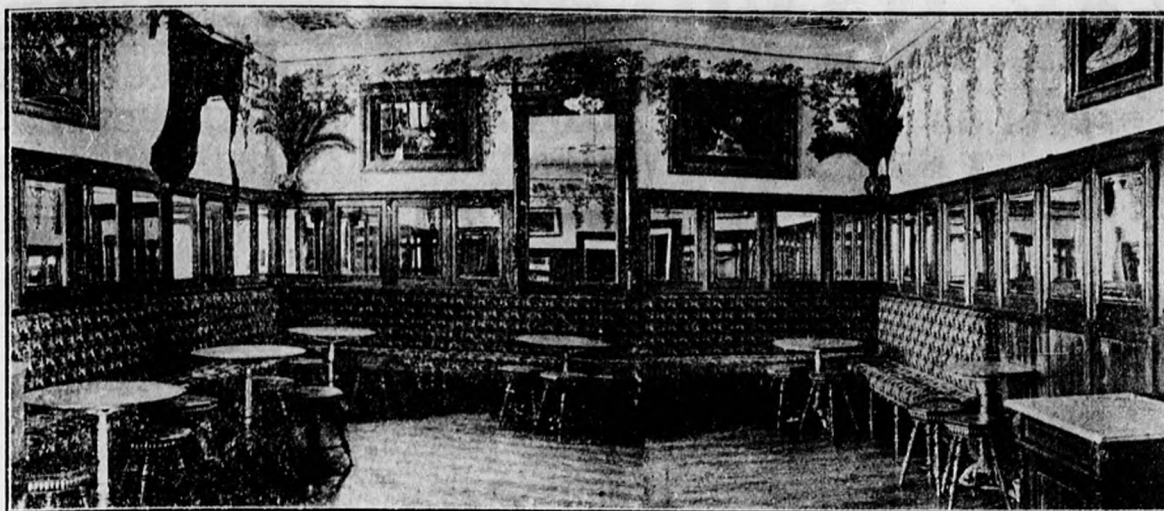
a legegyszerűbbtől a legmodernebb kivitelben készítek. Réz-ágyakat, mosdóasztalokat és éjjeli szekrényeket márvánnyal, ruhafogasokat, vasbutorokat, sodrony ágybetéteket és gyermekágyat és gyermekkocsikat, kerti berendezéseket, tűzmentes pénzszekrényeket a legolcsóbb áron

Kiadó éjjeli mulató.

Egy felvidéki 18000 lakossal és egy ezred katonasággal bíró városban 2 éjjeli üzlet, azaz egy 2 koronás és egy 1 koronás 5 évré azonnal kiadó. Bővebbet a kiadóhivatalban.

ELADÓ

#: a Felvidék egyik legelőkelőbb városában **éjjeli üzlettel** házcsaládi okok miatt. Cim a kiadóba „FELVIDÉKI ÜZLET“ jelige alatt.

Eladó

szerb vidéken ezen elsőrendű, jó üzlet gyönyörű berendezéssel, betegség miatt. Szükséges tőke 5000 korona. Jelige „Szerb vidék“ cím alatt. Bővebbet a kiadóhivatalban.

Zongoramesterek díjmentesen

állandóan alkalmazást nyernek az „Értesítő“ irodája által **Aradon, Damjanits-utca 12. szám alatt.** A helyüket változtatni óhajtó zongoramesterek tudassák címüket irodánkkal.

ÁTADÓ!

Sürgősen megye székhelyén egy jó forgalmu kis üzlet, melyet bérlő betegsége miatt *azonnal* átadna. Szükséges tőke 1200 korona. Jelige: „Erdély“ a kiadóban.

ELADÓ VAGY BÉRBEADÓ!

Egy 20.000 lakosu nagy községben egy egyedül álló üzlet, szükséges tőke 2400 korona. Jelige: „Maros“ a kiadóhivatalban.

Reich S. L. és Fia butoráruháza

Temesvár-Józsefváros, Uri-u. 4.
saját házában, a vasuti állomás közelében.

NEUSCHLOSZ BUTOR.

Elvállal éjjeli mulatók teljes berendezését modern, szolid alapon, előnyös fizetési feltételek mellett.

Telefon 542. Alapított 1878.

A legjobb szalon-cipők

speciel éjjeli mulatók részére

**Korányi Jenő cégnél,
ARADON** szerezhetők be!

Olcsóbb, mint bárhol !!

Kérjen árajánlatot vagy mintapárokat. 20 koronán felüli rendelmenyt bérmentve szállítok, csomagolás, doboz, szállítólevél stb. nem lesz felszámítva.

RUSZNYÁK DAVID BUDAPEST, KIRÁLY-UTCA 21.

FELHIVJA A T. ÜZLETES URAK FIGYELMÉT A RAKTÁRRÁ ÉRKEZETT LEGUJABB FACONU SELYEM ÉS SZÖVETEKBŐL KÉSZÜLT SZALON KOSZTUMÖKRE, AMELYEK-BŐL A KÖZELEDŐ HUSVÉTI ÜNNEPEK ALKALMÁVAL KIVÁNATRA EREDETI DARABOKAT MINDEN VÉTEL KÉNYSZER NÉLKÜL SZIVESEN KÜLD A CZÉG. =====

A LEGUJABB DIVATLAP PONGYOLA ÉS KOSZTUMÖKRŐL MÁRCZIUS ELEJÉN JELENIK MEG, AMELYET KIVÁNATRA BÁRKINEK INGYEN KÜLD A CZÉG.

Nyomatott Kalmár Nándor és Társai körforgógépein, Aradon.